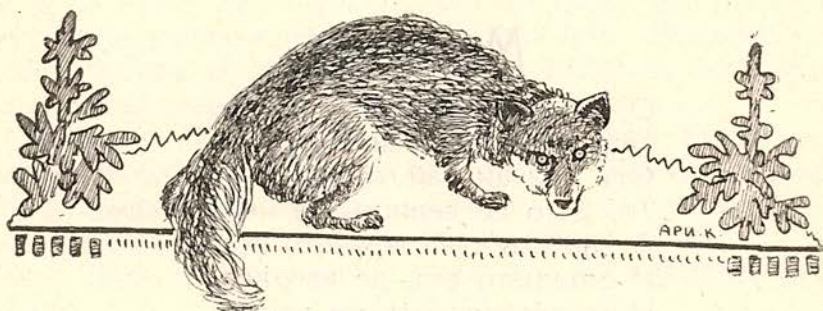

Умното зайче.

Бащата на малките лисичета отдавна беше отишъл на лов. Но ето месечинката изгръ, свѣтнаха и първите звездички, а той още се не връщаше.

— Защо ли татко още се бави? — питаха децата майка си, която седѣше предъ входа на тъмната дупка. Най-после той се върна, като носѣше въ жбитѣ си голѣма тлѣста патица.

— Пакъ ли патица? — извика сърдито лисицата. — Ти самъ знаешъ, че е вредно за децата да ядатъ постоянно тлѣсто.

— Но азъ не можахъ да намѣря нищо друго, макаръ да прегледахъ цѣлия дворъ. Да се мѣрнѣше поне една кокошчица . . .

— И кокошка не искамъ, — отвърна лисицата. — Най-полезна храна за децата сж младитѣ зайчета. Само така лисичетата ще станатъ пѣргави и силни, а не като ядатъ патици и други тлѣсти птици.

— Но кжде да ги намѣря? — попита лисичокътъ. — Откакъ се заселихме тука, всички зайци избѣгаха отъ гората. Познавамъ само едно зайче семейство. Но тѣ всички сж предпазливи и хитри. Никога не се изпрѣчватъ на пѣтя ми . . .

Лисицата и тритѣ лисичета се нахвърлиха върху патицата и следъ малко отъ нея останаха само перата. На другия день лисицата и лисичокътъ се наговориха, какъ да уловятъ поне едно отъ зайчето семейство.

— Само внимавайте, ни дума за това! — прибави лисичокътъ, като се обръщаше къмъ малките лисичета. — Инакъ ще видите заякъ, когато си видите ушитѣ.